Lietas arhīva Nr. K77-0665-22/92
ECLI:LV:RPT:2022:1017.15840019620.10.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā 2022. gada 17. oktobrī

Rīgas pilsētas tiesa,

tiesnese Anita Dzērve,
piedaloties prokurorei Sniedzei Arhipovai,
aizstāvei Allai Ignatjevai, Ievai Kleinbergai,
atklātā tiesas sēdē izskatīja krimināllietu
/pers. A/ (/pers. A/), personas kods /personas kods/,
apsūdzībā par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu, kas paredzēts Krimināllikuma 177. panta pirmajā daļā.

Aprakstošā daļa

/pers. A/ izdarīja krāpšanu.

/pers. A/, apzinoties, ka viņš nav guvis ienākumus SIA "/nosaukums/", juridiskā adrese /adrese/, reģistrācijas Nr. /reģistrācijas numurs/, un ka Valsts ieņēmumu dienestā iesniegtajos SIA "/nosaukums/" ziņojumos par valsts sociālās apdrošināšanas obligātajām iemaksām no darba ņēmēju darba ienākumiem, iedzīvotāju ienākumu nodokli un uzņēmējdarbības riska valsts nodevu pārskata mēnesī ir ietvertas nepatiesas ziņas par viņa darba ienākumiem, mantkārīgu motīvu vadīts, īstenojot savu noziedzīgo nodomu, kas bija vērsts uz bezdarbnieka pabalsta iegūšanu, 2016. gada 27. oktobrī Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūrā iesniedza 2016. gada 26. oktobra iesniegumu bezdarbnieka pabalsta piešķiršanai, norādot, ka pēdējos 12 mēnešos pirms bezdarbnieka statusa iegūšanas strādājis SIA "/nosaukums/".

Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras /nosaukums/ nodaļas amatpersona, izskatot /pers. A/ 2016. gada 26. oktobra iesniegumu, būdama maldināta par /pers. A/ patiesajiem ienākumiem, 2016. gada 1. novembrī pieņēma lēmumu Nr. 16/2070570 par bezdarbnieka pabalsta 32,4590 EUR apmērā par kalendāra dienu par periodu no 2016. gada 26. oktobra līdz 2017. gada 25. jūlijam piešķiršanu, iekļaujot kalendāra dienas vidējās apdrošināšanas iemaksu aprēķinā ienākumus pie darba devēja SIA "/nosaukums/", kas bija norādīti Valsts ieņēmumu dienestā iesniegtajos SIA "/nosaukums/" ziņojumos par valsts sociālās apdrošināšanas obligātajām iemaksām no darba ņēmēju darba ienākumiem, iedzīvotāju ienākumu nodokli un uzņēmējdarbības riska valsts nodevu pārskata mēnesī.

Izmantojot Valsts ieņēmumu dienestā iesniegtās patiesībai neatbilstošās ziņas par viņa ienākumiem, kas tika ņemtas vērā bezdarbnieka pabalsta apmēra noteikšanā, /pers. A/ bezdarbnieka pabalsta veidā nepamatoti saņēma savā Pasta norēķinu sistēmas (PNS) kontā /numurs/ naudas līdzekļus šādā apmērā: par 2016. gada oktobri – 194,75 EUR, par 2016. gada novembri – 973,77 EUR, par 2016. gada decembri – 1006,23 EUR, par 2017. gada janvāri – 957,54 EUR, par 2017. gada februāri – 681,64 EUR, par 2017. gada martu – 754,67 EUR, par 2017. gada aprīli – 396,27 EUR, par 2017. gada maiju – 503,11 EUR, par 2017. gada jūniju – 486,89 EUR, par 2017. gada jūliju – 405,74 EUR, kas /pers. A/ pārskaitīti laika posmā no 2016. gada 24. novembra līdz 2017. gada 23. augustam.

Tādējādi /pers. A/ ar viltu ieguva svešu mantu – valsts sociālās apdrošināšanas budžeta līdzekļus, nodarot Latvijas Republikai zaudējumus 6360,61 EUR apmērā izkrāpto naudas līdzekļu veidā.

Ar savām darbībām /pers. A/ izdarīja noziedzīgu nodarījumu, kas paredzēts Krimināllikuma 177. panta pirmajā daļā.

Motīvu daļa

Apsūdzētais /pers. A/ tiesas sēdē apliecināja, ka viņam ir saprotama valsts apsūdzības uzturētāja apsūdzība pēc Krimināllikuma 177. panta pirmās daļas, sevi par vainīgu atzina daļēji, pieteikto kaitējuma kompensāciju atzina. Paskaidroja, ka neatzīst, ka tas izdarīts tīši un par to zināja, nebija arī mantkārīgs motīvs. Nezināšanas dēļ tā ir noticis.

Neskatoties uz /pers. A/ savas vainas daļēju atzīšanu pēc Krimināllikuma 177. panta pirmās daļas, tiesa atzīst, ka apsūdzētā vaina, ka viņš izdarīja krāpšanu, ir pierādīta pilnībā ar faktiem, kas izriet no paša apsūdzētā liecībām, cietušās pārstāves un liecinieku liecībām un pārējiem lietas materiālos fiksētajiem, un tiesas izmeklēšanā pārbaudītiem pierādījumiem, kā arī saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 512. panta otro daļu pierādījumiem un dokumentiem, kuri norādīti lēmumā par krimināllietas nodošanu tiesai, to kopumā un savstarpējā saistībā, un apsūdzētā noziedzīgās darbības pareizi kvalificētas pēc Krimināllikuma 177. panta pirmās daļas.

Pierādījumus, kas nav norādīti lēmumā par krimināllietas nodošanu tiesai un kurus procesa dalībnieki nav lūguši pārbaudīt tiesas sēdē, tiesa nevērtē un spriedumu uz tiem nepamato.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 127. panta pirmo daļu pierādījumi kriminālprocesā ir jebkuras likumā paredzētā kārtībā iegūtas un noteiktā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus kriminālprocesā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto pierādīšanas priekšmetā ietilpstošo apstākļu esamības vai neesamības pamatošanai.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 131. panta pirmajai un otrajai daļai par pierādījumu kriminālprocesā var būt ziņas par faktiem, ko savā liecībā pratināšanas vai aptaujas laikā sniedz persona par kriminālprocesā pierādāmajiem apstākļiem un ar tiem saistītajiem faktiem un palīgfaktiem. Liecība ir arī izmeklēšanas iestādei, prokuratūrai vai tiesai adresēts personas pašas uzrakstīts un parakstīts ziņojums, iesniegums vai paskaidrojums par noziedzīgu nodarījumu, konkrētiem faktiem vai apstākļiem.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 128. panta otro daļu to, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtē, aplūkojot visus kriminālprocesa laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā.

Tiesa, izskatot krimināllietu, ir ņēmusi vērā Kriminālprocesa likuma 489. panta nosacījumus, proti, saskaņā ar procesa dalībnieku sniegto viedokli uz tiesas sēdēm aicināts cietušās pārstāvis, liecinieki, kuru liecības iekļautas tiesā izmantojamo pierādījumu uzskaitījumā, un tie nopratināti. Atbilstoši procesa dalībnieku viedoklim, tā kā liecinieks /pers. G/ uz tiesas sēdi vairākkārt neieradās, neskatoties uz piemērotajiem procesuālajiem piespiedu līdzekļiem un sankcijām, lūgums par /pers. G/ aicināšanu uz tiesas sēdi vairs netika uzturēts, tādējādi pirmstiesas procesa liecībās fiksētās ziņas, kas nav jāpārbauda saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 501. pantu, tiesa izmanto nolēmumā savu secinājumu pamatošanai.

Tiesa, novērtējot kriminālprocesā iegūtās ziņas par faktiem pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz tiesas izmeklēšanā vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, novērtējusi pierādījumus kā pietiekamus, lai konstatētu pierādīšanas priekšmetā ietilpstošos juridiski nozīmīgos faktus, noskaidrojusi apsūdzētā darbības, nodomu, ņemot vērā, ka apsūdzētais ir noziedzīgā nodarījuma subjekts, atzīst, ka tiesas izmeklēšanā tika izslēgtas jebkādas saprātīgas šaubas par apsūdzētā vainu un ir konstatējams, ka apsūdzētais ir izdarījis Krimināllikuma 177. panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu.

Saskaņā ar Krimināllikuma 1. panta pirmo daļu pie krimināatbildības saucama un sodāma tikai tāda persona, kura ir vainīga noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, tas ir, kura ar nodomu (tīši) vai aiz neuzmanības izdarījusi šajā likumā paredzētu nodarījumu, kam ir visas noziedzīga nodarījuma sastāva pazīmes.

Noziedzīgā nodarījuma kvalifikācija ir pilnīgas atbilstības konstatēšana starp nodarījuma faktiskajām pazīmēm un Krimināllikuma normā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmēm (*U. Krastiņš. Noziedzīgs nodarījums – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2000, 26. lpp., 27. lpp.*). Tikai tajā gadījumā, ja noziedzīgā nodarījuma faktiskās pazīmes sakrīt ar konkrētā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmēm, kas paredzēti Krimināllikumā, ir pamats atzīt, ka ir izdarīts noziedzīgs nodarījums un to pareizi kvalificēt. Tādējādi, lai pareizi kvalificētu konkrēto noziedzīgo nodarījumu, vispirms ir jānoskaidro šī noziedzīgā nodarījuma faktiskie apstākļi, jo īpaši tie, kuriem ir nozīme noziedzīgā nodarījuma kvalificēšanā. Tās ir pazīmes, kas raksturo konkrētā noziedzīgā nodarījuma obligātos četrus elementus – noziedzīgā nodarījuma objektu, objektīvo pusi, subjektu un subjektīvo pusi (*Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta 2013. gada 14. maija lēmums lietā Nr. SKK-39/2013*).

Ar cietušās Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras (turpmāk – VSAA) pārstāves /pers. I/ liecībām apstiprinās, ka VSAA saņēma apsūdzētā iesniegumu, kurā viņš lūdza piešķirt bezdarbnieka pabalstu, aģentūra pieņēma lēmumu piešķirt pabalstu. Aprēķinā aģentūra ņēma vērā ienākumus no SIA "/nosaukums/". Ja uzņēmums tika deklarēts fiktīvi, aģentūrai ir tiesības saņemt atpakaļ naudu valsts budžetā. Pabalsts izmaksāts apsūdzētā norādītajā kontā. Aģentūra nevērtē un nav pienākuma vērtēt vai viņš ir amatpersona. Viņš ir persona, kas iesniedz iesniegumu piešķirt pabalstu. Apsūdzētais pabalstu pieprasīja kā darbinieks. Aģentūra nav izmeklēšanas iestāde, Valsts ieņēmumu dienests (turpmāk – VID) paziņoja par iespējamām nelikumīgām darbībām. Informāciju par nelikumīgi iegūtiem līdzekļiem saņēma no VID.

Apsūdzība /pers. A/ celta par krāpšanas izdarīšanu, proti, ka viņš, apzinoties, ka nav guvis ienākumus SIA "/nosaukums/", mantkārīgu motīvu vadīts, iesniedza VSAA iesniegumu bezdarbnieka pabalsta piešķiršanai.

Kā atzīts tiesību zinātnē, noziedzīga nodarījuma subjektīvās puses saturu atklāj personas psihiskā attieksme pret viņas izdarīto prettiesisko darbību vai bezdarbību un kaitīgajām sekām. Noziedzīga nodarījuma subjektīvā puse ir nodarījuma subjekta psihiskā darbība, kas tieši saistīta ar izdarīto un apvieno vienotā veselā personas psihiskās darbības intelektuālos un gribas procesus, tātad nodarījuma subjektīvā puse atspoguļo saistību starp personas apziņu un gribu, un viņas izdarīto noziedzīgo nodarījumu *(U. Krastiņš., V. Liholaja. Krimināllikuma komentāri. Pirmā daļa.-Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2015,55. lpp.)*.

Krimināllikuma 177. pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva objektīvā puse izpaužas kā svešas mantas vai tiesību uz šādu mantu iegūšanu, ļaunprātīgi izmantojot uzticēšanos vai ar viltu. Mantas iegūšana krāpšanas ceļā izpaužas tādējādi, ka vainīgais apmāna cietušo, kura īpašumā vai valdījumā atrodas manta, un apmānītais, būdams maldināts, mantu vai tiesības uz mantu šai personai atdod labprātīgi, uzskatot, ka tā viņam pienākas (*Krastiņš U, Liholaja V. Niedre A. Krimināltiesības. Sevišķā daļa. Trešais papildinātais izdevums. Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2009, 392. lpp.*). Viltus kā krāpšanas veids raksturīgs ar to, ka persona vai nu paziņo nepatiesas ziņas, vai arī noslēpj faktus, kurus viņai vajadzēja paziņot mantas īpašniekam vai tās valdītājam. Apzināti nepatiesas ziņas, kas tiek sniegtas pie krāpšanas vai arī kuras tiek noklusētas, var attiekties uz jebkuriem apstākļiem, to vidū uz juridiskiem faktiem un notikumiem, kvalitāti, īpašuma vērtību, uz vainīgā personību, viņa pilnvarām un nodomiem (*Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta 2008. gada 4. novembra lēmums lietā Nr. SKK-405/2008*). Vainīgā subjektīvā attieksme pret nodarījumu izpaužas tieša nodoma veidā – viņš apzinās savu darbību kaitīgumu, paredz zaudējumu nodarīšanu cietušajam un vēlas iedzīvoties no prettiesiski iegūtā mantiskā labuma (*U. Krastiņš, V. Liholaja. D. Hamkova. Krimināllikuma komentāri trešā daļa (XVIII–XXV nodaļa). Otrais papildinātais izdevums. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2019, 42.-44. lpp.*).

SIA "/nosaukums/" amatpersona no 2014. gada 27. novembra līdz 2016. gada 2. septembrim bija /pers. A/ brālis (kā uz to norādīja savās liecībās) /pers. M/. Minēto apliecina arī SIA "/nosaukums/" sniegtās ziņas (1. sējums, lietas 32. lapa).

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 125. panta pirmās daļas 4. punktam bez papildu procesuālo darbību veikšanas par pierādītu uzskatāms fakts, ka persona zina vai tai vajadzēja zināt savus normatīvajos aktos paredzētos pienākumus, ja vien kriminālprocesa gaitā netiek pierādīts pretējais.

Saskaņā ar likuma "Par apdrošināšanu bezdarba gadījumam" 8. panta pirmo daļu vidējo apdrošināšanas iemaksu algu bezdarbnieka pabalsta apmēra noteikšanai aprēķina no apdrošinātās personas apdrošināšanas iemaksu algas par 12 kalendāra mēnešu periodu, šo periodu beidzot divus kalendāra mēnešus pirms mēneša, kurā persona ieguvusi bezdarbnieka statusu.

Atbilstoši minētā likuma 3. panta pirmajai daļai tiesības uz bezdarba apdrošināšanas pakalpojumiem ir personām, kuras Bezdarbnieku un darba meklētāju atbalsta likumā noteiktajā kārtībā ir ieguvušas bezdarbnieka statusu, ir apdrošinātas bezdarba gadījumam saskaņā ar likumu "Par valsts sociālo apdrošināšanu" un kurām ir šajā likumā noteiktais apdrošināšanas stāžs. Priekšnoteikumus bezdarbnieka pabalsta piešķiršanai noteic likuma "Par apdrošināšanu bezdarba gadījumam" 5. panta pirmā daļa (likuma redakcijā līdz 2016. gada 31. decembrim), proti, tiesības uz bezdarbnieka pabalstu ir bezdarbniekam, kuram apdrošināšanas stāžs ir ne mazāks par vienu gadu, ja par viņu Latvijas Republikā ir veiktas vai bija jāveic iemaksas bezdarba gadījumam ne mazāk kā deviņus mēnešus pēdējo 12 mēnešu periodā pirms bezdarbnieka statusa iegūšanas dienas.

Tātad viens no priekšnoteikumiem, lai personai, kurai ir piešķirts bezdarbnieka statuss, rastos tiesības uz bezdarbnieka pabalstu, ir apstāklis, ka iemaksas bezdarba gadījumam par personu ir veiktas vai bija jāveic minimālo apdrošināšanas laiku – vismaz deviņus mēnešus pēdējo 12 mēnešu periodā.

Ar 2016. gada 26. oktobra iesniegumu bezdarbnieka pabalsta piešķiršanai (iesniegšanai NVA), kas saņemts VSAA 2016. gada 27. oktobrī (1. sējums, lietas 22. lapa), apstiprināts, ka /pers. A/ lūdza piešķirt bezdarbnieka pabalstu, kā darba vietu uzrādot SIA "/nosaukums/".

Saskaņā ar /pers. A/ sniegtajām ziņām VSAA /nosaukums/ nodaļa 2016. gada 1. novembrī pieņēma lēmumu piešķirt /pers. A/ bezdarbnieka pabalstu par periodu no 2016. gada 26. oktobra līdz 2017. gada 25. jūlijam (1. sējums, lietas 20.-21. lapa).

No Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumu, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu (piemēram, 61. punkts 1994. gada 19. aprīļa spriedumā "Van de Hurk v The Netherlands"

(iesnieguma Nr. 16034/90)). Tiesnesim ir jāuzklausa visi argumenti, bet viņam nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (Eiropas Cilvēktiesību tiesas komisijas 1986. gada 13. oktobra lēmums lietā 10153/82 Austria). Līdz ar to tiesa nevērtē visus tiesas debatēs izteiktos iebildumus un argumentus.

Tiesas sēdē /pers. A/ sniedza pretrunīgas liecības, kas atšķirās no tām, kas sniegtas pirmstiesas procesā. Lai gan kaitējumu atzina, liecināja, ka visu kārtoja viņa sieva /pers. S/ (iepriekš – /uzvārds/).

No SIA "/nosaukums/" Nodokļu maksātāja juridiskās personas informācijas par periodu no 2014. gada 27. novembra (1. sējums, lietas 32.-43. lapa) redzams, ka /pers. S/ uzņēmumā bija pilnvarotā persona ar tiesībām pārstāvēt pilnvarojuma apmērā laika periodā no 2015. gada 18. maija līdz 2016. gada 14. oktobrim. Darba ienākumi nav uzrādīti. Darba ņēmēja statuss izbeigts 2016. gada 30. jūnijā.

/pers. A/ liecināja, ka /pers. S/ ir grāmatveža izglītība un viņa saprot, kas jādara, vismaz viņš tā domāja. /pers. S/ viss labi sanāca, uzticējās viņai. Tā kā strādāja uzņēmumā, bezdarbnieku pabalsts pienācās. /pers. S/ norādīja, ka viņam jāiet uz VSAA. Pēc viņas lūguma tā arī izdarīja.

Šādas /pers. A/ liecības tiesa vērtē kā vēlmi izvairīties no atbildības.

/pers. A/ uzrādīti ienākumi SIA "/nosaukums/" katru mēnesi 1800 EUR apmērā no 2015. gada jūnija līdz 2016. gada septembrim. Darba ņēmēja statuss izbeigts 2016. gada 30. septembrī (1. sējums, lietas 35., 36., 37., 47.-48. lapa).

Tiesa nevar atzīt par ticamām /pers. A/ liecības, ka /pers. S/ ir teikusi, ka liecības, ko sniedza, viņš sniedza tādas, kādas gribēja /pers. S/, jo viņa teikusi, ka tad viss būs kārtībā.

Saskaņā ar /pers. A/ liecināto gan tiesas sēdē, gan pirmstiesas procesā, viņš šajā uzņēmumā strādāja, naudu saņēma skaidrā naudā. No tiesas sēdē sniegtajām liecībām izriet, ka summas bija dažādas, ap 1000 EUR. No minētā secināms, ka uzrādītās summas kā darbinieka aprēķinātie darba ienākumi 1800 EUR apmērā nav patiesi.

Bez minētā sākotnējos darba devēja ziņojumos, kuros kā dokumenta sagatavotājs un parakstītājs norādīta /pers. S/, /pers. M/ un /pers. U/ – katrs atsevišķos 2015. gada un 2016. gada mēnešos, /pers. A/ nemaz nebija norādīts kā darba ņēmējs. Tikai precizētajos darba devēja ziņojumos par valsts sociālās apdrošināšanas obligātajām iemaksām no darba ņēmēju darba ienākumiem, iedzīvotāju ienākuma nodokli un uzņēmējdarbības riska valsts nodevu pārskata mēnesī konstatējams, ka tajos kā darba ņēmējs ir norādīts /pers. A/, turklāt tie visi iesniegti 2016. gada 14. oktobrī, laikā, kad SIA "/nosaukums/" amatpersona bija /pers. G/, un šos ziņojumus ir sagatavojis, parakstījis un iesniedzis /pers. V/ (1. sējums, lietas 157.-188. lapa).

No /pers. S/ liecībām izriet, ka viņai liekas, ka /pers. A/ tur strādāja. Neatceras, vai pati tur bija amatpersona. Viņa neveica grāmatvedību.

Neskatoties uz to, ka /pers. S/ gan pirmstiesas, gan tiesas procesā norādīja uz galvas traumu un tāpēc neatceras, ko īsti darīja uzņēmumā, tiesai jāvērtē /pers. A/ celtās apsūdzības pamatotība.

Iesniegumu VSAA /pers. A/ aizpildīja pašrocīgi. Ar savu parakstu apliecināja, ka ar informāciju par bezdarbnieka pabalsta piešķiršanu un izmaksu iepazinās, turklāt norādīja SIA "/nosaukums/" kā darbavietu, kurā pēdējos 12 mēnešus pirms bezdarbnieka statusa iegūšanas ir strādājis (1. sējums, lietas 22. lapa).

Nav pamatots /pers. A/ liecinātais, ka lūdza piešķirt bezdarbnieka pabalstu pēc /pers. S/ lūguma, tā kā viņa ir teikusi, ka viņam uz to ir tiesības.

/pers. A/ pirmstiesas procesā liecināja, ka neatceras, vai viņam bija noslēgts darba līgums. Domā, ka vajadzēja būt. Norādīja, ka uzņēmums bija uz brāļa /pers. M/ vārda, jo viņam bija liegts veikt uzņēmējdarbību saistībā ar nepareizi aizpildītiem dokumentiem. Tiesas sēdē uz jautājumu, vai atceras, cik reizes saņēma algu, atbildēja, ka piecas, sešas reizes.

Saskaņā ar /nosaukums/ sniegtajām ziņām 2015., 2016. gadā bija noslēgti līgumi par /nosaukums/ ēkas /adrese/ jumta remontu. Darbi tika izpildīti kvalitatīvi un noteiktā termiņā. Darbus veica SIA "/nosaukums/" un kā /amats/ to pārstāvēja /pers. A/, kurš piedalījās jumta pieņemšanā-nodošanā (1. sējums, lietas 113. lapa). No Līguma par remonta darbu veikšanu un rēķiniem izriet, ka atbilstoši pilnvarojumam tos parakstīja /pers. M/ (1. sējums lietas 214.-216., 217., 218.-220., 221.,222. lapa), savukārt kā tāmes sagatavotājs norādīts /pers. A/ (1. sējums, lietas 216., 220. lapa).

/pers. A/ tiesas sēdē norādīja, ka tajā laikā strādāja tikai ar /nosaukums/.

No /pers. V/ liecībām izriet, ka /adrese/, kur dod bezmaksas zupas, pie viņa pienāca klāt un piedāvāja darbu. Iedeva kaut ko parakstīt un pajautāja, vai ir dokuments. Iedeva ID karti un aizgāja prom un pateica, ka tūlīt atbrauks. Līdz šim nav atbraukuši. Parakstīja darba līgumu.

Tiesa secina, ka precizētie ziņojumi Elektroniskā deklarēšanas sistēmā (turpmāk – EDS) tika parakstīti ar /pers. V/ datiem 2016. gada 14. oktobrī. Tas izdarīts, laikā, kad /amats/ vairs nebija /pers. M/, bet /pers. G/. Precizētajos ziņojumus kā darba ņēmējs arī /pers. A/.

Minētais apstiprina, ka /pers. A/ bija iesaistīts uzņēmuma darbībā, bet neapliecina, ka viņš uzņēmumā bija nodarbināts 12 mēnešus.

/pers. A/ liecināja, ka /pers. G/ viņam pēc vārda un uzvārda nav zināms. Tāpat arī /pers. G/ pirmstiesas procesā norādīja, ka /pers. A/ nepazīst.

/pers. A/ liecības, ka uzzinājis par SIA "/nosaukums/" īpašnieka maiņu, kad uzsākts kriminālprocess, tiesa nevar atzīt par ticamām. Tiesas sēdē uz jautājumu, vai pazīst /pers. G/, /pers. A/ paskaidroja, ka viņam /pers. G/ ir zināms, tas esot /pers. S/ paziņa.

/pers. G/ kā /amats/ ierakstīts no 2016. gada 3. oktobra, savukārt /pers. A/ pirmstiesas procesā liecināja, ka pamatā strādāja ar brāli, un bija palīgi, kuri mainījās.

Nav nozīmes, kurā brīdī mainījās uzņēmuma īpašnieks, tomēr /pers. A/ liecināja pretrunīgi un par visu izdarīto viņš vainoja /pers. S/, kas norāda uz viņa vēlmi izvairīties no krimināltiesībām.

Ņemot vērā, ka iesniegumā par bezdarbnieka pabalsta piešķiršanu /pers. A/ parakstījās, ka strādāja SIA "/nosaukums/" pēdējos 12 mēnešus, bet kā liecināja, saņēma atalgojumu piecus, sešus mēnešus, zināja, ka nav nodarbināts un viņam nav tiesību prasīt pabalstu.

Likuma "Par valsts sociālo apdrošināšanu" 1. pants nosaka darba ņēmēja definīciju. Saskaņā ar šo pantu, darba ņēmējs ir persona, kas uz darba līguma pamata par nolīgto darba samaksu veic noteiktu darbu darba devēja vadībā. Kriminālprocesa izmeklēšanā neapstiprinās kādu laiku kopumā /pers. A/ ir pildījis vai nav pildījis kādus darba pienākumus. Līdz tiesas sēdei darba līgums par /pers. A/ nodarbinātību netika iesniegts.

Minētais samazina ticamību /pers. A/ liecinātajam un liek secināt, ka liecības sniegtas, lai radītu trešajām personām maldīgu priekšstatu par viņa faktisko nodarbinātību un saņemto darba samaksu.

Starp SIA /nosaukums/ un /pers. A/ nepastāvēja darba tiesiskās attiecības, kas būtu balstītas uz darba līgumu, un uzņēmums nemaksāja no uzņēmumu līdzekļiem /pers. A/ ziņojumos norādīto darba algu.

Tas, ka darba alga /pers. A/ tika izmaksāta skaidrā naudā, vērtējamas kā apgalvojums, ko neapstiprina lietā iegūtie pierādījumi.

Lai arī pēc /pers. A/ vārdiem /pers. S/ kārtoja grāmatvedību, maksāja algas un aizpildīja datus, pirmstiesas liecības un VID ziņojumi parāda, ka datus par /pers. A/ nav vadījusi /pers. S/, bet gan /pers. V/. /pers. A/ pirmstiesas procesā apliecināja, ka viņam uzņēmumā bija pilnvarojums, kāds, pateikt nevarēja, iespējams aizvest kādus dokumentus, noslēgt kādus darījumus, sagatavot tāmi. Tāpat liecināja, ka nezina, vai /pers. S/ bija pieņemta darbā.

Nav zināms, cik mēnešus strādāja un saņēma darba algu /pers. A/, jo viņš nevienā brīdī konkrēti to nav norādījis ne pirmstiesas, ne tiesas procesā. Pēc iesnieguma bezdarbnieka pabalsta piešķiršanai norādītajām ziņām izriet, ka strādāja 12 mēnešus, tomēr liecinātais norāda pretējo, ka nodarbinātība norādīto mēnešu laikā nav bijusi.

No /pers. U/ liecībām izriet, ka uzņēmumā darbojās sešus mēnešus, /pers. A/ lūdza palīdzību saistībā ar EDS, viņam bija savs uzņēmums. Neatceras, ka SIA "/nosaukums/" būtu bijusi peļņa. No /pers. A/ liecinātā izriet, ka viņai ir nesis līgumus.

Nenoliedzami /pers. A/ kā nodarbinātajam nav jāuzņemas atbildība par darba devēja VID iesniegtajiem ziņojumiem, tomēr fiktīvu ienākumu uzrādīšanā interese ir tikai tām personām, par kurām šādi ienākumi tiek uzrādīti. Tas ir ar mērķi izkrāpt dažādus pabalstus, jo ir nepieciešama lielāka nodokļu masa, no kuras rēķina pabalstu.

Tiesai nav zināms, kādos apstākļos un kurš patiesībā 2016. gada oktobrī aizpildīja ziņas par /pers. A/ kā darba ņēmēju ar norādīto algu 1800 EUR apmērā, bet šim apstāklim nav būtiskas nozīmes. Noziedzīgs nodarījums, par kuru apsūdzēts /pers. A/, nesākas ar to brīdi, kad VID un VSAA tika iesniegta informācija par /pers. A/ kā darba ņēmēju SIA "/nosaukums/" un par viņa gūtajiem ienākumiem, bet gan ar to brīdi, kad viņš iesniedza pieteikumu par bezdarbnieka pabalsta piešķiršanu.

Konkrētajā kriminālprocesā ir pierādīts, ka /pers. A/ zināja, ka nav nodarbināts pēdējos 12 mēnešus, lai viņam būtu tiesības saņemt bezdarbnieka pabalstu.

Kriminālprocesā iegūtās ziņas neapliecina, ka starp SIA "/nosaukums/" un /pers. A/ pastāvēja darba attiecības pēdējo 12 mēnešu laikā līdz iesnieguma iesniegšanai VSAA.

Ar SIA "/nosaukums/" norēķinu konta Nr. /konta numurs/ pārskatu (1. sējums, lietas 84. lapa) pierādīts, ka deklarētajiem darbiniekiem, tajā skaitā /pers. A/ atalgojums nav maksāts. Vienīgie ienākumi uzņēmumam laikā no 2015. gada 23. jūlija līdz 2016. gada 7. septembrim bija no /nosaukums/ (trīs maksājumi kopsummā – 5867 EUR), SIA "/nosaukums/" (trīs maksājumi kopsummā – 2025,42 EUR) un SIA "/nosaukums/" (ieņēmumi – 15 EUR). Šie ienākumi ir nepietiekami darbiniekiem deklarētajiem atalgojumiem, turklāt šie septiņi maksājumi minētajā laika periodā neliecina par reālu saimniecisko darbību, bet gan pierāda, ka SIA "/nosaukums/" deklarētie darbinieku atalgojumi neatbilst patiesībai, tie ir fiktīvi, norādīti ar mērķi, lai varētu no valsts pabalstu veidā izkrāpt naudas līdzekļus.

Tas, ka /pers. A/ liecināja, ka viņam bija savi klienti, neliecina, ka viņš tika nodarbināts SIA "/nosaukums/".

/pers. A/ un /pers. S/ sniedza nekonkrētas liecības par darba tiesiskajām attiecībām ar SIA "/nosaukums/". /pers. U/ liecināja, ka nav viņai zināms, vai kāds bija nodarbināts, atceras, ka /pers. M/ bija.

Tiesa atzīst par ticamām liecināto, jo tas apstiprinās ar VID ziņojumos sniegtajām ziņām, kur, tajā skaitā /pers. U/ sniedza ziņas, ka nodarbināts ir /pers. M/ nevis /pers. A/.

Minētais liecina, ka uzņēmums bija fiktīvs, līdz ar to nevarēja nodarbināt /pers. A/.

Ņemot vērā vispusīgi pārbaudītās ziņas, tiesa secina, ka pārbaudītās ziņas saistībā ar /pers. A/ nodarbinātību SIA "/nosaukums/" liecina par to, ka viņš faktiski nav bijis nodarbināts un nav guvis reālus ienākumus šajā uzņēmumā, un VSAA sniegtās ziņas par viņa nodarbinātību ir nepatiesas.

Izvērtējot pierādījumus, tiesa ņem vērā Senāta 2021. gada 13. maija lēmumā lietā Nr. SKK – 89/2021 ietverto atziņu, ka nav izšķirošas nozīmes, kādi pierādījumi – tiešie vai netiešie – tiek izmantoti apsūdzētā vainīguma pierādīšanā, bet nozīme ir tam, vai to pierādījumu kopums ir pietiekams un ticams, lai varētu izdarīt secinājumu par apsūdzētā vainīgumu.

Izskatāmajā lietā ir iegūti ne tikai tieši pierādījumi, bet arī netieši pierādījumi, kurus loģiski vispusīgi un pēc savas pārliecības analizējot, tiesa ir guvusi pilnīgu kopainu par obligāti noskaidrojamiem notikumu pamatfaktiem, rīcības motivāciju un apsūdzēto personu vainīgumu, dzēšot jebkuras šaubas.

Izvērtējusi pierādījumus, tiesa gūst apstiprinājumu apsūdzībā norādītajam, ka /pers. A/ SIA "/nosaukums/" apsūdzībā norādītajā laika periodā faktiski ienākumus neguva.

Tiesa atzīst, ka apsūdzēto un aizstāvja subjektīvais viedoklis par lietā iegūto pierādījumu citādu novērtējumu nevar būt par pamatu attaisnojoša sprieduma taisīšanai, kā to savā debašu runā lūdza aizstāve. Judikatūrā nostiprināta atziņa, ka jautājuma izlemšana par pierādījumu pietiekamību un ticamību ir tiesas kompetencē, un vienīgi tiesa var noteikt, kuriem pierādījumiem ir nozīme lietā būtisku apstākļu noskaidrošanā, bet kuriem šādas nozīmes nav (*Augstākās tiesas 2020. gada 6. oktobra lēmums lietā Nr. SKK-77/2020*).

Saskaņā ar Krimināllikuma 7. pantu, kur noteikta noziedzīgu nodarījumu klasifikācija, apsūdzētā izdarītais noziedzīgais nodarījums, par kuru atbildība paredzēta Krimināllikuma 177. panta pirmajā daļā, uzskatāms par mazāk smagu noziegumu.

Nosakot sodu, tiesa saskaņā ar Krimināllikuma 35. un 46. pantu ņem vērā izdarīto noziedzīgo nodarījumu raksturu un radīto kaitējumu, vainīgā personību, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

Izanalizējot /pers. A/ personību, noskaidrots, ka:

- uz noziedzīga nodarījuma izdarīšanas brīdi nesodīts (1. sējums, lietas 245.-246. lapa);
- saskaņā ar /nosaukums/ slimnīcas 2022. gada 4. oktobra izrakstu /pers. A/ konstatēta diagnoze: ļaundabīgs audzējs (2. sējums, lietas 103. lapa);
- no vārdiem tiesas sēdē noskaidrots, ka ir patstāvīga dzīvesvieta, dzīvo ar savu bērnu, strādā SIA "/nosaukums/", ir tās dibinātājs un strādnieks.

Saskaņā ar Krimināllikuma 47. pantu par Krimināllikuma 177. panta pirmajā daļā izdarītā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu apsūdzētā atbildību mīkstinoši apstākļi netika konstatēti.

Saskaņā ar Krimināllikuma 48. pantu par Krimināllikuma 177. panta pirmajā daļā izdarītā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu apsūdzētā atbildību pastiprinoši apstākļi netika konstatēti.

Krimināllikuma 177. panta pirmajā daļā paredzēta brīvības atņemšana uz laiku līdz trim gadiem vai ar īslaicīgu brīvības atņemšanu, vai ar probācijas uzraudzību, vai ar sabiedrisko darbu, vai ar naudas sodu.

Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta 2007. gada 3. septembra lēmumā lietā SKK-501/2007 ir sniegts skaidrojums par tiesas lomu soda noteikšanā, norādot, ka tiesu debatēs gan prokurors, gan apsūdzētais vai viņa aizstāvis var izteikt viedokli par piemērojamo sodu. Pirmās instances tiesa, izvērtējot visus apstākļus, var piekrist procesā iesaistīto personu viedoklim par piespriežamo sodu vai arī noteikt personai citu sodu, kas var būt gan vieglāks, gan arī bargāks *(Apgabaltiesu kā pirmās instances tiesas un Augstākās tiesas Krimināllietu tiesu palātas kā apelācijas instances tiesas sodu piemērošanas prakse. Augstākās tiesas tiesu prakses apkopojums. Apstiprināts ar Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta un Krimināllietu tiesu palātas tiesnešu kopsapulces 2008. gada 1. jūlija lēmumu)*.

Prokurore sodu par Krimināllikuma 177. panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu lūdza noteikt brīvības atņemšanas soda veidā ar brīvības atņemšanu uz 6 (sešiem) mēnešiem.

Tiesas ieskatā prokurores lūgtais soda veids un mērs ir atbilstošs panta sankcijā paredzētajam apmēram, tomēr /pers. A/ izolēšana no sabiedrības uzskatāma par pārāk bargu.

Saskaņā ar Krimināllikuma 46. panta trešo daļu, nosakot soda mēru, tiesai jāņem vērā vainīgās personas atbildību mīkstinošie un pastiprinošie apstākļi.

Izskatāmajā lietā nav konstatējami ne /pers. A/ atbildību mīkstinoši, ne pastiprinoši apstākļi.

Krimināllikuma 55. panta pirmajā daļā (likuma redakcijā līdz 2020. gada 5. jūlijam) noteikts, ja, nosakot sodu – brīvības atņemšana – ilgāku par trim mēnešiem, bet ne ilgāku par pieciem gadiem, tiesa, ņemot vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu un radīto kaitējumu, vainīgā personību un

citus lietas apstākļus, iegūst pārliecību, ka vainīgais, sodu neizciešot, turpmāk neizdarīs likumpārkāpumus, tā vainīgo var notiesāt nosacīti.

Tiesām jāizvēlas tāds soda veids un mērs, kas maksimāli sekmētu kriminālsoda mērķu sasniegšanu un jāizvērtē, kā konkrētās krimināltiesiskās represijas piemērošana sekmēs 1) taisnīguma atjaunošanu; 2) noziedzīgu nodarījumu recidīvu novēršanu; 3) aizsargās sabiedrisko drošību; 4) atturēs citu personu no noziedzīgu nodarījuma izdarīšanas; 5) sekmēs notiesāto personu resocializāciju *(Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta un Krimināllietu tiesu palātu tiesnešu 2008. gada 1. jūlija kopsapulces lēmums).*

Satversmes tiesa atzinusi, ka krimināltiesiskajās attiecībās ir svarīgi ņemt vērā, ka valsts izlieto tai piemītošo varu, lai piespiedu kārtā ietekmētu personu, tādā veidā, kas var būtiski ierobežot personas pamattiesības (*Satversmes tiesas 2020. gada 12. marta sprieduma lietā Nr. 2019-13-01 16.2. punkta trešā rindkopa*).

Tiesa pievienojas prokurores paustajam, ka /pers. A/ izdarītais noziedzīgais nodarījums apdraud valsts spēju pildīt savas funkcijas, arī savus pienākumus pamattiesību nodrošināšanas jomā, jo naudas līdzekļi ir izkrāpti no valsts budžeta, kas atšķirībā no daudziem citiem noziedzīgiem nodarījumiem ar savu apdraudējumu vienmēr rada kaitējumu valsts labklājības interesēm, sociālās drošības sistēmai, valsts interesēm sociālo garantiju un nodrošinājuma jomā, to nepārtrauktības nodrošināšanā.

Tajā pašā laikā tiesa nevar piekrist prokurores viedoklim, ka /pers. A/ nosacītas notiesāšanas rezultātā netiek sasniegts Krimināllikuma 35. pantā deklarētais soda mērķis.

Neskatoties uz noziedzīga nodarījuma rezultātā radīto kaitējuma apmēru, tiesa ņem vērā, ka /pers. A/ šobrīd strādā, audzina bērnu, uz noziedzīga nodarījuma izdarīšanas brīdi bija nesodīts, atzina VSAA pieteikto kaitējumu. Tiesas ieskatā reāla brīvības atņemšanas soda noteikšana būtu neatbilstoša ne noziedzīga nodarījuma smagumam, ne apsūdzētā personībai. Tāpat tiesa ņem vērā, ka /pers. A/ ir konstatēts ļaundabīgs audzējs. Krimināllikuma 177. panta pirmās daļas sankcija brīvības atņemšanas soda noteikšanā paredz arī īslaicīgu brīvības atņemšanu, kas norāda uz iespēju izvēlēties atbilstošu soda mēru. Šajā gadījumā, nosakot reālu brīvības atņemšanu uz 6 (sešiem) mēnešiem, tas uzskatāms par pārāk bargu.

Ņemot vērā humānisma un soda individualizācijas principus, kā arī konkrētos lietas apstākļus, to, ka /pers. A/ izdarīja mazāk smagu noziegumu, kas vērsts pret īpašumu, tiesai ir pamats uzskatīt, ka /pers. A/, neizciešot sodu reāli, turpmāk neizdarīs likumpārkāpumus.

Tiesas ieskatā, /pers. A/ sodu nosakot nosacīti, tas sekmēs taisnīguma atjaunošanu gan apsūdzētajam, saņemot atbilstošu sodu par izdarīto noziedzīgo nodarījumu, gan radot iespēju cietušajam saņemt radītā kaitējuma atlīdzinājumu. Lietā nav ziņu par to, ka /pers. A/ varētu radīt pastāvīgu apdraudējumu sabiedrībai un viņam ir lietderīgi dot iespēju laboties un izciest sodu, atrodoties sabiedrībā.

Noziedzīgo nodarījumu, par kuru /pers. A/ tiek sodīts šajā krimināllietā, viņš ir izdarījis 2016. gada 27. oktobrī, tātad pirms 2020. gada 4. augusta Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas sprieduma, ar kuru /pers. A/ notiesāts par Krimināllikuma 260. panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu, piemērojot Krimināllikuma 49.[1] panta pirmās daļas 1. punktu, ar brīvības atņemšanu uz 1 (vienu) gadu 10 (desmit) mēnešiem nosacīti ar pārbaudes laiku uz 1 (vienu) gadu 10 (desmit) mēnešiem, atņemot transportlīdzekļa vadīšanas tiesības uz 2 (diviem) gadiem. Spriedums stājās spēkā 2021. gada 28. jūlijā (2. sējums, lietas 82.-90. lapa).

Tiesa secina, ka šajā gadījumā, nosakot apsūdzētajam sodu, piemērojami Krimināllikuma 50. panta piektās daļas nosacījumi, jo pēc sprieduma taisīšanas konstatēts, ka persona vainīga vēl citā noziedzīgā nodarījumā, ko tā izdarījusi pirms sprieduma taisīšanas pirmajā lietā. Soda laikā ieskaitāms sods, kas pilnīgi vai daļēji jau izciests pēc pirmā sprieduma.

Lemjot par galīgā soda noteikšanu apsūdzētajam, tiesa ņem vērā pēc 2008. gada 1. jūlija Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta un Krimināllietu tiesu palātas tiesnešu kopsapulces lēmumā "Sodu piemērošanas politika" izteiktos priekšlikumus, ka, nosakot sodu par vairākiem noziedzīgiem nodarījumiem, vispārējos gadījumos piemērojama piespriesto sodu daļēja saskaitīšana. Savukārt galīgā soda noteikšana, ietverot vieglāko sodu smagākajā, kā arī pilnīgi saskaitot piespriestos sodus, var tikt piemērota īpašos gadījumos.

Tiesa atzīst, ka /pers. A/ nav konstatēti atbildību mīkstinoši un atbildību pastiprinoši apstākļi par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu, kas jau ņemts vērā pie pamatsoda noteikšanas.

Tiesas ieskatā šajā gadījumā /pers. A/ galīgais sods nosakāms, daļēji saskaitot piespriestos sodus

Tiesa uzskata, ka ar šāda soda piemērošanu tiks panākts Krimināllikuma 35. panta otrās daļas noteiktais soda mērķis.

/pers. A/ nav piemērots drošības līdzeklis, un tiesa atzīst, ka tas nav piemērojams.

Soda izciešanā /pers. A/ ieskaitāma izciestā papildsoda – transportlīdzekļa vadīšanas tiesību aizliegums – daļa no 2021. gada 28. jūlija līdz 2022. gada 17. oktobrim.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 22. pantu, 350. panta pirmo daļu, 351. panta pirmo daļu, kā arī to, ka /pers. A/ pilnībā atzina pieteikto materiālā kaitējuma kompensāciju, tiesa atzīst VSAA pieteikto materiālā kaitējuma kompensācijas pieteikumu 6360,61 EUR apmērā par pamatotu, apmierināmu un piedzenamu no /pers. A/.

Tiesa uzskata, ka materiālā kaitējuma kompensācijas piedzenamais apmērs pierādīts ar lietā esošajiem pierādījumiem, un minētie zaudējumi, kas radušies cietušajai, ir tiešā cēloniskā sakarā ar /pers. A/ noziedzīgajām darbībām.

Rezolutīvā daļa

Ņemot vērā minēto, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 511. pantu, tiesa

nosprieda

/pers. A/ atzīt par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 177. panta pirmajā daļā, un sodīt viņu ar brīvības atņemšanu uz 6 (sešiem) mēnešiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 50. panta piekto daļu šajā spriedumā noteiktajam sodam daļēji pieskaitīt sodu, kas noteikts ar Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2020. gada 4. augusta spriedumu, un galīgo sodu noteikt – brīvības atņemšanu uz 2 (diviem) gadiem, atņemot transportlīdzekļa vadīšanas tiesības uz 2 (diviem) gadiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 55. panta trešo daļu brīvības atņemšanas sodu noteikt nosacīti ar pārbaudes laiku uz 2 (diviem) gadiem.

Pēc sprieduma stāšanās spēkā 10 darba dienu laikā jāreģistrējas Valsts probācijas dienesta teritoriālajā struktūrvienībā piespriestā soda izpildes uzsākšanai atbilstoši savai dzīvesvietai.

Soda termiņā ieskaitīt daļēji izciesto papildsodu – transportlīdzekļa vadīšanas tiesības – no 2021. gada 28. jūlija līdz 2022. gada 17. oktobrim.

Piedzīt no /pers. A/ kaitējuma kompensāciju par labu valstij 6360,61 EUR (seši tūkstoši trīs simti sešdesmit *euro,* 61 centu) apmērā.

Labprātīgai izpildei noteikt 30 dienu termiņu no sprieduma spēkā stāšanās dienas, iesniedzot tiesai maksājuma apliecinošu dokumentu.

Drošības līdzekli nepiemērot.

Spriedumu var pārsūdzēt vai noprotestēt 10 (desmit) dienu laikā no pilna sprieduma pieejamības dienas apelācijas kārtībā Rīgas apgabaltiesā, iesniedzot sūdzību vai protestu Rīgas pilsētas tiesā.

Tiesnese A. Dzērve

Dokuments parakstīts elektroniski ar drošu elektronisko parakstu un satur laika zīmogu.